

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The woman is wearing a blue, long-sleeved, beaded dress and has short dark hair. The man is wearing a white shirt, a dark tie, and a dark vest. They are standing close together, looking at each other. The background is a dimly lit room with dark curtains and a lamp.

Dani Collinsová
Skandál
na Manhattanu

DANI COLLINSOVÁ

SKANDÁL
NA MANHATTANU

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

taky máte pocit, že ten čas utíká pořád rychleji a rychleji? Jediné, co mě s tím trochu smiřuje, je to, že taky jakoby stále „častěji“ přichází jaro. A pro nás, kteří si spolu povídají o knížkách o lásce, je jaro takovou hlavní roční dobou... Obvykle už bývá docela teplo, začínají se objevovat první květiny, vzduch je plný vůní a příslibů...

Samozřejmě, když říkám, že jaro je pro lásku ideální, neznamená to, že bychom ji měli opomíjet v jiných ročních dobách; pro lásku je dobrá příležitost úplně kdykoliv. A když zrovna nemáte tu skutečnou – a já Vám držím palce, aby co nejdříve přišla –, tak aspoň pro tu ze stránek mých knih...

A kam se tento měsíc spolu podíváme? Do Řecka i na Manhattan, do tajemného království, o němž jste se určitě v hodinách zeměpisu neučila, do Indie i na pustý ostrov. Bude to určitě jako každý měsíc skvělá jízda a já věřím, že si ji spolu užijeme!

*S láskou
Váš Harlequin*

Dani Collinsová

SKANDÁL NA MANHATTANU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Manhattan's Most Scandalous Reunion

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Dani Collins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9034-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9035-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9036-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nina Menendezová měla velmi špatný den. Vlastně právě prožila dost příšerný měsíc a pomalu to začínalo vypadat, že by nejraději vymazala z paměti i celý tenhle rok. Nepotřebovala k tomu ještě muže, který jí vrazil fotoaparát do obličeje a začal ji obviňovat z toho, že si hraje na někoho jiného.

„Oriel! Haló, Oriel.“

A zvlášť na tuto ženu.

Srdce ji táhlo zpátky, zatímco spěchala pryč z manhattanského hotelu, kde zpackala pohovor s jedním britským hercem. Nina vlastně nechtěla navrhovat kostýmy. Nebo ano? Netušila. Už dávno nevěděla, kdo je a co vlastně chce. Celý její svět byl špatně. Mohla stejně tak zmizet v zahradě a spásat trávu.

Kdyby měla zahradu. A za její hodinovou sazbu si nic než tu trávu dovolit nemohla.

„Oriel. Proč jste se vrátila? Kde je váš manžel?“ Fotograf kolem ní zběsile cvakal jeden snímek za druhým. Lidé jako on postávali před vchody do luxusních hotelů a doufali, že narazí na ubytované celebrity. Ona se tam snažila získat místo v menším projektu, který zmiňovaný herec doma v Londýně produkoval. Neměl nijak velký rozpočet a Nina se dostala na pohovor jen díky příteli, který zatahal za pár nitek, ale plácala páté přes deváté, až to vypadalo, že vše chce sabotovat.

„Začala jste znovu pracovat?“

Tohle bylo velmi hrubé. Málem mu odpověděla něco peprného, ale nakonec ho ignorovala a pokračovala v chůzi.

Jenže fotograf ji nepřestával pronásledovat a přidalo se k němu i několik jeho kolegů. Doráželi na ni jako hyeny a kousavými otázkami se snažili upoutat její pozornost.

„Proč nejste v Indii?“

„Je pravda, že jste těhotná?“

„Tak podívejte,“ vzdala to, když musela zastavit před projíždějícím autem. „Znám Oriel Cuvierovou¹, ale nikdy jsem se s ní nesetkala. Pouze vypadám jako ona.“ Byly si až děsivě podobné, ale Nina se usilovně snažila na to nemyslet.

Jenže neustálé mylné pronásledování tomu nepomáhalo. Proč vlastně považovala návrat do New Yorku za dobrý nápad? Ach, jistě, protože chtěla zjistit, proč jsou si tak podobné.

„A kdo tedy jste?“ dožadoval se muž odpovědi a následoval ji přes ulici.

„Nikdo. Běžte domů a porovnejte si naše fotky.“

Přesně to tenkrát udělala, když jeden kolega z práce – tehdy ji ještě měla – poznamenal, že vypadá přesně jako začínající francouzská modelka. Jako by uplynuly celé světelné roky od chvíle, kdy Nina s hlavou plnou snů poprvé přijela do New Yorku. V tu dobu obletěla svět fotografie Oriel Cuvierové v potrhané módní róbě vyhlášeného návrháře, jak kráčí po přehlídkovém mole.

Ninu jejich podobnost znervózňovala, ale brzy ji pohltil ruch velkoměsta a pracovní záležitosti.

Teď, poté co si tři měsíce lízala rány v Albuquerque,

¹ Oriel Cuvierová je hlavní hrdinka knihy *Dcera bollywoodské legendy*, která vyšla v únoru. Poznámka redaktora.

se pokusila vrátit na ten pitomý pohovor a nemohla si vybrat horší dobu.

Orielina hvězda stoupala a Nina ve skrytu duše doufala, že se jejich cesty zkříží. Jenže když přijela, Oriel v tichosti vyklouzla z města a objevila se v Indii, kde okamžitě ovládla mezinárodní titulky.

Oriel Cuvierová byla dříve neznámou dcerou bollywoodské superstar a fotografové se snažili pořídit její snímek, kdykoliv to bylo možné.

„Má jiné vlasy,“ poukázala, aby ho umlčela. Díky sestřině zálibě v barvách měla Nina v jinak velmi podobných černých vlasech růžovofialové prameny, které teď ovšem částečně skrýval uhlašený drdol. Chtěla na pohovor vypadat profesionálně, ale možná to byla chyba. Možná chtěli někoho, kdo měl styl.

Možná by si konečně měla přestat dělat starosti s tím, co si o ní myslí ostatní, a být sama sebou. Jenže kdo vlastně byla? Ignorovala počínající úzkost a pokračovala.

„Taky má jiná ústa.“ Modelčini rodiče si mohli dovolit rovnátka, zatímco Nina měla lehký předkus. Doufala, že to fotograf nebude nijak zkoumat, protože jinak měly úplně stejně plné a vykrojené rty.

„Podle jejího profilu měří sto osmdesát centimetrů. Já mám jen sto sedmdesát pět.“ A kousek. No vlastně spíš sto sedmdesát osm. Dnes však byla tak skleslá, že by jí naměřili sotva metr a půl. „Nejsem ona.“

„Tak kdo jste? Mluvte s námi. Jste její příbuzná?“

„Proč mě nenecháte na pokoji?“ Rozladěně přidala do kroku a pokusila se ovládnout počínající strach. Byla pětadvacetiletá žena obklopená hordou neodbytných mužů. Kolemjdoucí raději odvraceli pohledy a dávali jasně najevo, že s tím nechtějí mít nic společného.

„Povězte nám, proč nejste v Indii, Oriell!“ Jeden z fotografů ji popadl za paži.

Ninin výcvik sebeobrany zafungoval. Volnou rukou

ho praštila spodní částí dlaně do nosu. Náraz byl tak prudký, že ho cítila až v rameni a zaplavil ji adrenalin. Hbitě uskočila, až se jí svezla kabelka z ramene a houkala se na předloktí.

Muž zaklel a zlomil se v pase, krev z nosu mu odkapávala na chodník. Zbylí fotografové poodstoupili a těkali objektivy mezi zraněným kolegou, který už se pomalu narovnával s výrazem odplaty v očích, a Nininým výrazem hrůzy.

Dobrý bože, doslova ji obklíčili. Byli úplně všude. Se sevřeným hrdlem se divoce rozhlédla kolem sebe a pátrala po únikové cestě.

Pak spatřila nade dveřmi modrostříbrnou markýzu. Musela podvědomě jít tímhle směrem, protože hluboko uvnitř byla masochistka.

Normálně by zůstala na opačné straně ulice a prostě by šla dál, ale ve svém rozrušení se vrhla přímo ke vchodu a zapomněla na odpolední dopravní špičku.

Zakvílely brzdy a jedoucí vůz zastavil na pětníku těsně předtím, než ji srazil. Když se kolem ní srotil dav fotografů a narazil přitom do přední kapoty, řidič se opřel o klakson.

Nina utíkala k budově a protáhla se kolem vyjeveného dveřníka rovnou k recepcnímu pultu, za kterým dnes seděl Amir.

„Omlouvám se. Můžu tu pár minut zůstat, než vymyslím, co dál? Nechtějí mě nechat na pokoji.“

Celá se chvěla, až málem nebyla schopná mluvit. Ohlédla se přes rameno na dveřníka, který máváním rukou bránil dveře a snažil se zastavit hordu mužů. „Zpátky! Sem nesmíte.“

Amir se na Ninu zamračil a přesunul pohled k oknu. Jeden z fotografů proklouzl kolem a přitiskl objektiv na sklo. Vzápětí je oslepil blesk.

Amir zvedl telefon a vytočil číslo.

Volal policii? Nina přemýšlela, jestli by je do toho neměla zapojit.

„Tady je Amir, pane. Slečna Menendezová je dole.“

„Cože?“ zašeptala. „Nepřišla jsem *za ním*.“

Zvedl se jí žaludek a zadržela dech v nepříjemném očekávání.

„Ano. Rozumím, pane. Ale vypadá rozrušená.“

Ponížením se jí zastavilo srdce. Poté, co ji svedl a pohrál si s ní, opustil ji Reve přesně ve chvíli, kdy ho požádala, aby se setkal s jejím otcem. O tři měsíce později ji nechtěl vidět.

Nina schovala tvář do dlaní a obrátila se zády k oknům, aby získala alespoň špetku soukromí. Pokoušela se vymyslet, kam jít, nebo alespoň komu zavolat. O těch pár přátel, které v New Yorku měla, přišla, když ji vyhodili z práce a nastěhovala se k Reveovi. Kamarád, který jí domluvil dnešní pohovor, žil v Londýně. A ten, který jí půjčil svůj malý byt, zrovna cestoval po Austrálii.

Neměla ponětí, co dělat. A to ji rozčilovalo víc než fakt, že ji pronásleduje horda fotografů. Šlo o všechno, co se v poslední době stalo. V uších jí hučelo. Její život se rozpadal v základech, jenže tentokrát nemohla utéct domů. *Kde* měla vlastně domov? *Co* byla zač?

„Slečno...“ Amirův hlas ji polekal. A zamračený výraz jí prozradil, že ji asi neoslovoval poprvé. Otevřel jí dveře do Reveova soukromého výtahu.

„Pan Weston už na vás čeká. Šla byste laskavě se mnou? Vypadáte otřeseně.“

Zírala na výtah a toužila Revea znovu spatřit, i když věděla, že bude záchranu ženy v nesnázích jen předstírat. Mnohem víc se totiž podobal drakovi, který je láká do své jeskyně, aby je mohl sežrat.

Dveřník se ještě pořád hádal s fotografy. Dokud nezmizí, tak neodejdou. Zoufale potřebovala uniknout se svého světa vzhůru nohama a bůhví, že ten Reveův byl na hony vzdálený. Pocházel z úplně jiných společenských sfér.

Nohy ji donesly k výtahu a Nina se okamžitě vrátila

do doby, která se zdála milion let v minulosti, ale ve skutečnosti uplynuly jen tři měsíce. Tenkrát si připadala jako na vrcholu světa. Střešní apartmá s výhledem na Central Park s člověkem udělá přesně tohle.

Jezdila jím každý den, přesvědčená, že je zamilovaná a míří ke šťastnému konci. Raději než pro někoho jiného začala šít svoji vlastní kolekci. Předpokládala, že koncem léta už bude mít dost modelů na vlastní přehlídku. Úplně malou, která by spíše připomínala exhibici v galerii, ale představila by ji lidem a pomohla navázat kontakty. Možná by získala pár objednávek z menších butiků. Ladila šaty do posledního detailu a každé doplnila kabelkou, botami a šperky, které platil Reve.

Když od něj odcházela, všechno tam nechala, protože jí bylo špatně z toho, že mu dovolila, aby jí kupoval drahou organzu, ozdobné lemovky, microtexové jehly a špendlíky se skleněnými hlavičkami.

Ach, ten pád z výšin byl dlouhý. Dnes na sobě měla jednoduché dlouhé šaty, které si ušila z látky, jež jí zbyla ještě z doby, kdy chodila do školy. Cítila, jak jí povoluje účes a kvůli vlhkému letnímu vzduchu se jí uvolňují jednotlivé prameny a lepí se jí ke tváři.

Doufala, že tímhle modelem ukáže, jak je ležérně šik a otevřená jakékoliv práci. V portfoliu totiž měla naneštěstí uvedeno, že od loňského roku nepracovala, a už vůbec ne jako návrhářka kostýmů. Bohužel ji nepřijali a neměla kam jít.

Obvykle nebyla tak sebelítostivá, ale začínala mít pocit, že i její odraz v zrcadle přestává být její. Ne, když si ho nárokovala jiná žena. Ne, když jí poraženecy padaly koutky a místo očí měla prázdné tůně z nedostatku spánku. Mejkap, který si ráno nanasla, ostře vynikal na pleti, jež byla jen bledou verzí původního zlatavého opálení.

Výtah zastavil a dveře se otevřely, až sebou Nina trhla.

Na vteřinu zapomněla, co ji přimělo vběhnout do Reveovy budovy. Musela potlačit nutkání běžet do apartmá, aby ho co nejdříve našla, tak jak to ještě nedávno dělávala.

Ach, co by jen dala za to, aby se na něj mohla vrhnout a ucítila kolem sebe jeho silné paže. Aby ji bláznivě políbil a odnesl ji do postele, aniž by si vyměnili víc než tři slova. Vnější svět se vždycky rozplynul, když se ztratili ve vzájemné vášni.

Jenže to všechno byla minulost. A jakkoli by se ráda skrývala před realitou, moc dobře věděla, že se jí nakonec bude muset postavit.

Váhavě vstoupila do mramorem dlážděné haly, uprostřed s kulatým stolem a květinovým aranžmá, které měnili každé tři dny.

„Nino.“ Znenadání vyšel z chodby vedoucí k ložnicím.

Pouhý zvuk jeho hlasu jí rozproudil krev. Pohled na něj vyvolal žízeň, kterou se marně snažila ignorovat od chvíle, kdy odešla.

Byl bosý a měl na sobě nažehlené šedé kalhoty. A zrovna si oblékal jemně pruhovanou košili, až se mu vlnily svaly na břiše. Jeho kůže díky jemnému opálení doslova zářila. Tmavé vlasy měl ještě vlhké a rozčuchané.

Přes veškerý zmatek, šok a strach ji opět zaskočila jeho nefalšovaná krása. Ta nekontrolovatelná přitažlivost, kterou cítila už od první chvíle, opět propukla naplno, a ona hladověla po neposlušně zvlněných konečcích vlasů, ocelově modrých očích a ostře řezané čelisti. A po tom neproniknutelném sebevědomí.

Bylo příjemné ho znovu vidět, až jí koutky cukaly v úsměvu, dokud si znovu bolestivě neuvědomila realitu. Měla pocit, jako by ji profal blesk a nechal její duši rozervanou v půli jako štiplavý závan jejího dřívějšího já.

„Někoho tu máš.“ Věděla, jak vypadá, když zrovna vyleze po milování z postele. *Přesně takhle.*

Podlomila se jí kolena a ze zoufalství se jí udělalo špatně, až se musela posadit na polstrovanou lavici vedle výtahu a sklonit hlavu mezi kolena, aby neomdlela.

Tak takové to je, když se někdo duševně zhroutí. Ve skrytu duše věděla, že půjde dál. Ale střet s realitou byl pro ni poslední kapkou. Byla na dně. Úplně zničená. Nedokázala se na něj podívat. Musela odtud vypadnout, ale nohy jí odmítaly poslechnout.

„Jsem sám,“ odpověděl Reve úsečně. „Zrovna jsem se sprchoval po tréninku, když zavolał Amir, ale jsem na cestě ven.“

Znělo to jako varování. *Moc se tady neusazuj.*

Zvedla hlavu a navzdory odměřenosti, která z něj sálala a vytvářela mezi nimi bariéru, ji propaloval pohledem. Možná, že kdyby už nestála s hlavou v oprátce, mohla by si myslet, že v jeho očích zahlédla obezřetnost a napětí.

„Proč jsi přišla?“ Prohlédl si ji od rozčuchaných vlasů až po otevřené sandály, a ať už spatřil cokoli, vyvolalo to u něj zamračení. „Jsi těhotná?“

„Cože?“ Prudce se narovнала, až narazila hlavou do zdi. „Panebože, ne. To by mi ještě tak scházelo.“

Jen úplný blázen by truchlil nad tím, že nezískala doživotní připomínku vlastní naivity, když se s ním zapletla. Takže byla blázen, protože ji mrzelo, že nečekala jeho dítě.

„Proč si myslíš, že jsem těhotná?“ Měla volné šaty, protože byl horký červnový den, ale nepřibrala. Ve skutečnosti byla jedním z těch otravných lidí s rychlým metabolismem a celý život jí omílali, že by se mohla živit jako modelka nebo basketbalistka. Druhá možnost se pokaždé rozplynula asi vteřinu potom, co se pokusila chytit míč.

„Vypadáš, jako bys měla na místě omdlít. Je ti špatně?“ Okamžitě se stáhl hluboko do sebe, takže přestal být čitelný.

„Jsem v pořádku.“ Což opravdu nebyla.

„Tak co tu děláš? Přišla sis pro věci?“ Sklopil pohled k manžetám na košili, zatímco si je zapínal. „Psal jsem ti a ptal se, co s nimi mám udělat.“

Zablokovala si ho z obavy, že pokud s ním začne komunikovat, opět podlehne jeho kouzlu. A přesně v tom nebezpečí se ocitla právě teď. *Pomoz mi, Reve. Zachraň mě. Miluj mě.*

„Tohle byla chyba –“ Vstala tak rychle, až se jí odkrčila hlava a zapotácela se.

Reve přiskočil, aby ji chytil.

Nina se stejně tak rychle odtáhla a vyhnula se jeho pažím, protože si byla celkem jistá, že kdyby se jí dotkl, propukla by v pláč. Ve svém spěchu ovšem zakopla o lavici a posunula ji, až to zaskřípalo.

Opět se projevila její klasická nemotornost, ale panika ho překvapila. Viděla, jak užasle vytřeštil oči, než je zakalila ublíženost. Rychle ji zahnal mrkáním a se zvednutými dlaněmi poodstoupil.

„Tady jsi v naprostém bezpečí, Nino,“ pronesl vážným a uklidňujícím hlasem, až se uvnitř celá zachvěla.

Chovala se jako hysterka. *Byla* hysterka. Stálo ji veškeré úsilí, aby zadržela slzy.

„Potřebuju jen místo, kde bych si utřídila myšlenky,“ zamumlala a připadala si hloupě. Kvůli tomuhle nechtěl společnou budoucnost? Celá její rodina ji považovala za neorganizovanou, precitlivělou a slepou ke svému okolí.

A měli pravdu. Často nepochytila jediný náznak, i přesto, že ho měla doslova před sebou. Nechávala se vést srdcem a viděla jen to, co chtěla vidět. Tak jí unikl fakt, že ve skutečnosti nebyla spřízněná s žádným ze svých příbuzných. Tak si zaměnila touhu bohatého muže za lásku na první pohled.

„Nechceš se jít posadit?“ Mávl rukou směrem k obývacímu pokoji.

Přesunula se do známého prostoru s klenutým stropem a prosklenou stěnou, za níž se nacházela terasa.

A když se zhroutila do svého oblíbeného rohu velké pohovky čelem ke krbu, automaticky sáhla po napěchovaném polštáři.

„Dala by sis něco? Kávu? Čaj? Panáka?“ Udržoval si odstup, díky čemuž si opět připadala, jako když přehání.

Chtěla mu říct, že se takhle chová jeho vinou. Když se ocitla v jeho přítomnosti, na všechno reagovala přehnaně. Slunce svítilo daleko jasněji, jídlo chutnalo lépe. Orgasmy se nedaly slovy ani popsat.

„Ne,“ zamumlala a kousla se do rtu, aby se rozptýlila od toho, jak moc jí chyběl.

Je v pořádku milovat někoho, kdo vám lásku nevrací, pronesla sestra, když se Nina připlazila domů. *Stále ji budeš cítit, ale láska není nikdy marná.*

Jenže jí se to snadno řeklo, když si vzala svého přítele ze střední školy a stále se hluboce milovali.

„Chceš, abych zavolal policii?“ Jeho pečlivě neutrální tón ji znepokojoval. Byl velmi asertivní a vždycky věděl, co chce. Když měl na něco názor, dal ho najevo. A pokud si myslel, že by se měly podniknout nějaké kroky, udělal je.

Takže fakt, že s ní jednal v rukavičkách, ji ještě víc znervózňoval.

„Nebyla jsem napadena,“ zamumlala.

„Máš na kabelce krev. A taky na rukou.“ Lehce se mu třásl hlas a ramena měl napjatá.

Uvědomila si, že pod tou zařatou čelistí vře vzteky. Sklopila pohled k zemi, kam upustila tašku. Na jednom z popruhů přes rameno byla červená skvrna. Další měla ve spodní části dlaně.

Skvělé. Neměla sílu jít se umýt.

„Neměla jsem k tobě takhle vpadnout.“ Začala si prstem mnout zápěstí. „Byla jsem na pracovním pohovoru jen pár bloků odtud a paparazzi mě honili od chvíle, kdy jsem odešla z hotelu. Jeden z nich mě popadl, a tak jsem ho praštila do nosu.“